

A person wearing a bright red coat is walking away from the viewer down a path covered in snow. The path is flanked by tall, thin, dark trees, creating a dense forest. The ground is covered in a thick layer of snow, and the overall atmosphere is cold and quiet.

Ninni Schulman

**DÍVKA
SE SNĚHEM
VE VLASECH**

Ninni Schulman

**DÍVKA
SE SNĚHEM
VE VLASECH**

2014

Flickan med snö i håret: copyright © Ninni Schulman 2010
Publisher by agreement with Hedlund Agency
Translation © Lenka Vránová 2014
Cover design © GALATEA 2014

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v květnu 2014

ISBN 978-80-87910-40-5

Pro Signe a Svena

Musel jen otevřít kufr auta, spoutat jí útlá zápěstí lanem a dostat ji k chatě. Pochopila, a hned se vydala vzhůru do kopce směrem, který jí naznačil. Bez odmlouvání. Bez pláče.

Nejspíš to vzdala. Nebo už nedokázala křičet.

Rychle se stmívalo. Jezero, které předtím probleskovalo mezi břizami, už nebylo vidět, ale venku na ledu slyšel skútry. Jezdily tam křížem krážem přes jezero přinejmenším dva. S tím nepočítal.

Na vlasy stáhnuté do ohonu se jí snášely drobné sněhové vločky. Podrážděně zaznamenal, jak těžko udržuje rovnováhu s rukama svázanýma za zády. Ačkoliv byla tak hubená, několikrát se propadla do sněhu. Nic ovšem neřekla, jen tiše zasténala.

Jednou otočila hlavu a snažila se zachytit jeho pohled, ale nepřiměl se, aby jí pomohl. Místo toho ji postrčil kupředu. Potřeboval to dotáhnout do konce, než se někdo objeví.

I když byla taková zima, že mu dech tvořil před obličejem bílé, husté obláčky, cítil v podpaží pot a stále se rozhlížel na všechny strany, přestože kvůli tomu sám skoro ztrácel stabilitu.

Zvládnou to?

Několik metrů od domu se znovu probořila do sněhu, tentokrát až po stehna. Tehdy vytáhl pistoli. Ruce se mu třáslly, když si stáhl palčáky a zamířil.

Prásk.

Zhroutila se dopředu, tvář přistála v čerstvě napadaném sněhu a zůstala naprosto nehybně ležet. Jen z úst jí uniklo podivné zachroptění. Nikdy nic podobného neslyšel.

Aby se nemusel dívat, jak jí z týla proudí krev, vydal se dlouhými kroky sněhem zpátky k autu.

Ted' nesmí zpanikařit. Ted' ne.

Když vytahoval z kufru lopatu, třásl se jako v horečce. Pod svetem měl tělo lepkavé potem.

Když došel k závěru, co musí udělat, dlouho přemýšlel, kam by ukryl tělo. Nejlepším řešením, které ho napadlo, bylo schovat ji nejdřív na bezpečném místě a potom, až rozmrzne půda, ji zahrabat někde v lese. V noci mu jeho plán připadal naprosto logický – teď už ne. Dokáže se sem ještě někdy vrátit, vejít dovnitř a...?

Ale žádná jiná možnost neexistovala. Dívka už byla mrtvá.

Sněhová pokrývka před sklepem hluboce zapuštěným do svahu na okraji lesa byla tlustší, než se zpočátku zdálo, a odházet sníh ke dveřím mu trvalo mnohem déle, než plánoval. Když byl konečně hotov, spočívala na drobném těle dívky tenká vrstva čerstvého prašanu.

Opatrně opřel lopatu o zeď, vypáčil bytelný zámek a otevřel dveře. Potom se k ní přikradl, opatrně, jako by se mohla najednou posadit a pohlédnout mu do očí.

Nohy už měla zamrzlé do sněhu. Zuřivě začal hrabat rukama podél jejích stehů. Ostrá hrana ledu mu odírala zápěstí a na mysli mu vytanula vzpomínka na dětství a stavění iglů. Díra již vypadala dost velká, popadl ji tedy pod rameny a vytáhl ven. Ve vlasech jí ulpěla krev. Hustá, černá a teď už i zmrzlá. Pravým okem slepě zírala někam do stromů.

Jakmile vyprostil mrtvou z díry, začal ji svlékat. Jednotlivé svršky pokládal za sebe na hromadu. Byla příliš hubená, pomyslel si. Pod oblými dívčími ňadry se zřetelně rýsovala žebra.

Když vytahoval černé pytle na odpadky a dlouhou šňůru, zaslechl blížící se skútry.

Zatraceně!

Bez přemýšlení chytil dívku za drobná zápěstí a vtáhl ji do sklepa. Uvnitř to páchlo zatuchlinou. Jako dítě se sem nikdy neodvážil, protože se strašně bál pavouků. Podlaha byla čistě zametená a u stěny stál nízký regál, až na dvě zapomenuté plechovky s kraby, prázdný.

Zatáhl mrtvolu co nejlouběji do tmy a potom spěšně vyšel dveřmi ven. Musel odtud pryč.

Buráčení skútrů nabralo na síle, určitě teď byly přímo u břehu. Myslel na stopy krve ve sněhu a na auto, zaparkované dole na cestě.

Pod sklepními dveřmi se vzpříčily hroudy sněhu a ledu, takže se nedaly zavřít.

S tichým zaklením se do nich pustil lopatou.

Když zůstala jen desetacentimetrová skulina, nechal toho. Rozzlobeně si všiml, že má navzdory veškeré opatrnosti na hruď i na rukávech bundy velké krvavé skvrny.

Několika lopatami sněhu zasypal kaluže krve na nároží domu a sebral dívčiny šaty. S dlouhými růžovými stopami v prašanu, vedoucími až ke dveřím sklepa, nemohl nic dělat. Teď to aspoň mám za sebou, pomyslel si, zatímco se co nejrychleji vracel k autu.

Konečně bylo po všem.

1

Magdalena Hanssonová pozvedla sklenici vína na pozdrav svému odrazu v temné okenní tabulce.

„Tak tedy, šťastný Nový rok. Šťastný zatracený Nový rok.“

Ironicky se usmála, napila se a znovu pohlédla sama sobě do očí, jako by byla na oslavě. Vzápětí jí úsměv zmrzl na rtech a zůstala stát jako přikovaná. Neumyté vlasy měla svázané do culíku, aby jí nepřekážely, až se bude sklánět nad krabicemi na stěhování. Dokonce i v okenním skle byly patrné kruhy pod jejíma očima a barevné skvrny na staré teplákovce.

Venku se bez ustání snášely sněhové vločky, lehké jako pírkó a velikostí připomínající kokosové makrónky. Magdalena zhasla stojací lampu, aby viděla na dvůr. Jezero se nedalo rozeznat, lávka také ne. Vzadu na hranici pozemku trčel ze sněhu dlouhý maliník. Dokázala rozeznat i dvě jabloně a několik keřů se zahradními plody, ale zapomněla, jaké ovoce rodily. Léto jí připadalo tak vzdálené, když podepisovala smlouvu. V každém ohledu.

Musím si koupit hrablo na sníh, pomyslela si. Pokud se odtud zítra vůbec ještě dostanu!

Znovu rozsvítila, dopřála si malý doušek vína a odložila sklenici na nejbližší stěhovací krabici.

Malá rozkládací pohovka v koutě působila ztraceně. Magdalena si pokusila představit si Nilse spícího v pyžámku se Spidermanem, ale nepodařilo se jí to. A tak dál stavěla dětské knížky na polici a snažila se udržet myšlenky v klidných, kontrolovatelných vodách. Vyprázdnila už skoro celou krabici, když na jejím dně objevila album z Hanoje.

Pomalou ho vytáhla a pohládila polstrovaný obal, který vyrobila první zimu, když Nils spínkal po obědě. Rozvázala šňůrku a usadila se na podlahu.

Tady byl, její krásný malý chlapeček. Ve žlutých froté dupáčkách v postýlce v dětském domově i hrozně plačící v hotelovém pokoji během první noci. Potom spící, nejspíš naprostým vyčerpáním, s ohrnutým nosíkem přitíštěným k Ludvigově krku.

Všimla si slz teprve ve chvíli, kdy dopadly na jednu z fotek zachycujících cestu domů.

Vtom zazvonil telefon.

Magdalena sebou trhla, otřela si rukávem svetru tvář a začala pobíhat z pokoje do pokoje ve snaze najít telefon. Nakonec ho objevila v hromadě pošty na kuchyňském stole.

„Magdalena.“

„Ahoj, Magdo, tady je Gunvor. Gunvor Berglundová.“

„Ahoj,“ odpověděla Magdalena, polykajíc slzy. „Moc ráda tě slyším.“

„Neruším?“

„Ne, ne, vůbec ne.“

„Možná jsem tě trochu zaskočila, ale viděla jsem u tebe svítit světlo a chtěla jsem se zeptat, jestli bys neměla chuť se zastavit. Když jsme teď sousedky... a tak.“

Magdalenu překvapila úleva, která se jí zmocnila.

„Díky, to by bylo skvělé. Vlastně bych tady měla trochu uklidit, ale přijdu ráda.“

„To je fajn. Nebude to nic zvláštního, jen my tři. Mimocho-dem, poslala jsem k tobě Bengta, aby trochu odházels sních. Jenom dnes večer napadalo přes dvacet čísel nového prašanu.“

Magdalena se naklonila přes kuchyňský stůl a vyhlédla ven. A opravdu, na dlouhém vjezdu do garáže stál Bengt, huňatou čepici staženou do čela. Zaklepala na okno a posunky mu poděkovala.

„Tak přijď kolem osmé,“ zvala ji Gunvor.

„Ráda. Brzy na viděnou.“

Magdalena zavěsila, vysunula kuchyňskou židli a posadila se.

„Všechno bude zase v pořádku,“ vyslovila s nadějí.

Tentokrát tomu skoro sama věřila.

Ernst Losjö stál před zrcadlem ve velké ložnici a zkušenými pohyby si vázal kravatu. Gabriella jeho volbu určitě okomentuje a řekne, že se opět nedokázal sladit s barvou jejích šatů. Samozřejmě se jí měl nejdřív zeptat, ale už neměl sílu se tím zabývat.

Musí jí brzy říct, že už to tak dál nepůjde. Že všechno, celý jejich společný život, postrádá smysl. Ale teď byl Silvestr.

Upravil si uzel a oblékl si žaket, několika rychlými pohyby si pročísl teď už skoro úplně šedivé vlasy a pak zasunul hřebínek zpátky do náprsní kapsy.

Vzápětí se zarazil a rozhlédl se po ložnici, jako by tady byl poprvé. Vysoká manželská postel s bílým čelem, světle šedá dřevěná podlaha, speciálně zhotovené římské plátěné rolety. Nepřestával se divit, jak často se dá znovu vylepšovat celý dům. Gabriella dokázala donekonečna strhávat tapety a korková obložení dávno vyšlé z módy nebo brousit a lakovat dřevěné podlahy. Všechno mělo být pokud možno *autentické*, pokud možno *pravé*, a přece nepředstavoval výsledek nikdy víc než kulisu.

Vezmu si to nejnnutnější a půjdu na pár nocí do hotelu, pomyslel si. Pak si najdu v centru Hagforsu nějaký byt. Hedda může dál bydlet s Gabriellou v domě.

Ale předtím ještě sehraji komedii a on se při ní ukáže z té nejlepší stránky. Gabriella silvestrovskou oslavu dlouho připravovala a on jí to nechtěl pokazit. Dole na jídelním stole ležely tácy s pěti či šesti druhy obložených chlebíčků, vedle nich skleničky na sekt. Ne, nebyl koneckonců netvor. Podobné věci se řeší slušně, řekl si.

Ernst vyšel z ložnice a sešel po širokých, momentálně na bílo natřených schodech. Ve vstupní hale spatřil, jak Gabriella zapaluje svíčky v lampičkách, které k její velké radosti kdysi zdědil po dědečkovi Wilhelmovi. Na sobě měla hedvábné šaty s výstřihem a dlouhé vlasy si vyčesala do mimořádně dovedného účesu. Kdysi miloval, když si ji mohl takto prohlížet a později v noci vytahovat všechny sponky a sledovat, jak jí vlasy spadají na záda. Teď měl spíš dojem, že vypadá jako tragická postava.

„Ty ses tedy vystrojila,“ řekl.

Koneckonců nejsem netvor.

„Děkuji.“

Gabriella sfoukla zápalku a otočila se k němu. Vráska mezi očima se jí prohloubila.

„Tvoje kravata. Myslela jsem...“

„Teď jsem si ale vzal tuhle.“

Ernst prošel kolem ní do obývacího pokoje, kde hořely další svíčky a v krbu praskal oheň. Jak jsem jenom mohl souhlasit s koupí téhle kožešiny z ledního medvěda? pomyslel si. Kdybych ho aspoň zastřelil sám. I když, ne, ani pak by to nebylo v pořádku.

Gabriella přišla s dalším tácem, škobrtajíc na vysokých podpatcích.

„Jak se asi má Hedda?“ zeptala se a položila tác na jídelní stůl. „Jsem ráda, že si konečně vyrazila na nějaký večírek.“

„Ano, je to prima,“ odpověděl Ernst. „U koho že to je?“

„Myslím, že u nějaké kamarádky ze třídy. Dobře, že je vzal Samuel autem.“

„Vyzvedne je ještě dnes v noci?“

„Ne, přenocují u spolužačky.“

Ernst přikývl a vyhlédl z okna. „Tím líp – zjevně se nám ještě zhorší počasí.“

Zmocnil se chlebičku a nacpal si ho celý do pusy. Věděl, jak to Gabriellu rozzlobí, ale právě proto nedokázal to nutkání potlačit.

A opravdu, Gabriella se znovu zamračila.

„Ernste, nech toho! Nevidíš, že to pak tvoří nerovné řady?“ Zlostně začala pěstěnými nehty rovnat ozdobené chlebičky.

V její přítomnosti jsem se změnil v tvrdohlavé dítě, napadlo Ernsta, ve vzpurného nedospělého, který musí pořád demonstrovat svou vůli.

Někdo zazvonil. Gabriella sebou trhla a odcupitala do kuchyně. Cestou si svlékla zástěru.

„Otevři. Hned přijdu!“

Ernst otevřel dveře s něčím, co doufal, že vypadalo jako veselý, trochu prohnaný úsměv, který si běžně vyhrazoval pro společenské události. Představení začínalo.

Magdalena se zastavila na cestě před Gunvořiným a Bengtovým domem. Příjezd byl dokonale odházený, z valů navršě-

ných po stranách se neskutálela ani jediná hrudka sněhu, v okně visely vánoční záclony a pod schody se ve větru mihotaly dvě lampičky.

Magdalena pevně sevřela bonboniéru s pralinkami, kterou objevila doma ve spíži. Opodál na silnici slyšela smích a hluk silvestrovských rachejtli.

Sprcha jí zlepšila náladu. Sice nenašla nic opravdu slavnostního, ale v čistých džínách, čerstvě vyžehlené tunice a s trochou naneseného parfému se cítila tak dobře jako už dlouho ne. Když stoupala po schodech, snažila se trochu napřímit.

„Skvělé, Magdo, že jsi mohla přijít, a tak rychle.“

Gunvor otevřela domovní dveře. Na sobě měla červenou zástěru s nabíranými křídélky na ramenou. Její krátké vlasy vypadaly čerstvě upravené.

„Děkuji,“ odpověděla Magdalena, vyzula si boty a vešla do předsíně.

Opatrně objala Gunvor, která jí připadala mnohem menší a hubenější, než si pamatovala. Pérovou bundu podala Bengtovi, který tam už stál připraven s věšákem v ruce, oblečený do košile s kravatou a svetru.

„Teda, vám to sluší! A já přicházím jenom tak.“ Magdalena jim podala krabici s čokoládovými bonbony. „Ať máte v plánu cokoliv – jenom se odtud nikdy neodstěhujte!“

„A mě neobejmeš?“ zeptal se s předstíranou výčitkou Bengt.

„Ale samozřejmě,“ zasmála se Magda a na okamžik mu zmizela v náručí. „A díky moc za to odházení sněhu. Bylo to vážně potřeba.“

Magdalena se vymanila z jeho objetí a rozhlédla se po předsíni. Na zdi vedle schodiště vedoucího do prvního patra přibýlo několik párů jeleních paroží, jinak vypadalo všechno přesně tak, jak si to pamatovala. Dokonce ani typická vůně gumových holínek a jádrového mýdla se za těch patnáct let nezměnila.

Když Magdalena vešla do kuchyně, Gunvor právě cedila vodu z brambor. Na velkém servírovacím podnosu už leželo na tenké plátky nakrájené losí maso a malé vařené mrkvičky.

„Myslela jsem, že se najíme ve velkém pokoji,“ prohodila Gunvor přes rameno, zatímco ukládala brambory do mísy.

„Koneckonců se nám k tomu tak často nenaskytne správná příležitost.“

Magdalena zjistila, že i kuchyňská lavice stojí stále na stejném místě. Jak často na ní sedávaly s Tinou, namáčely si chleba se sýrem do studeného kaka, zkoušely se navzájem ze slovíček, povídaly si a klevetily.

„Panebože, stojím tady a sním. Můžu ti s něčím pomoci, Gunvor?“

„Ne, ne, není třeba. Všechno už je hotovo. Snad bys jen mohla odnést omáčku.“

Bengt se už usadil ke stolu, pokrytému bílým ubrusem a servisem s racky. Vypadá skoro trochu ztraceně, pomyslela si Magdalena, když pokládala omáčku na stůl a sedala si.

„Kdo by si pomyslel, že budeme sousedy,“ utrousil Bengt a naložil si brambory.

Magdalena se usmála, dost dobře nevěděla, co mu má na to říct.

„Tedy, měla bys vědět, že z toho máme velkou radost,“ pokračovala Gunvor a nabídla jí maso z tácu. „Kdybys s něčím potřebovala pomoci, stačí říct.“

„To je od vás opravdu moc milé. Řekla bych, že tátovi připadalo trochu zbytečné, abych se sem stěhovala sama a kupovala si tak velký dům, ale prostě jsem nedokázala odolat.“

„Vybrala sis dobře,“ pronesl Bengt. „A ještě jednou tě srdečně vítáme doma v Hagforsu.“

Než se napili, opatrně si přitukli. „Mockrát děkuji,“ odpověděla Magdalena, dopřála si malý doušek a odložila skleničku.

Ještě štěstí, že tady nebyl Ludvig. Nedokázal by se ubránit blahosklonnému úsměvu nad tímto směšným přípitkem – *to se prostě nedělá* –, a potom, až bychom odešli, by určitě všechno okomentoval, i ošumělou koženou pohovku a Gunvořinu sbírku panenek ve vitríně. Pak by se uvelebil na pohovce a byl by spokojený, že už jsme konečně doma.

„Co dělají dnes večer Peo a Kerstin?“ zeptala se Gunvor.

„Prý mají dorazit Kerstininy děti. Táta chtěl, abych taky přijela, ale neměla jsem chuť tam jet a pokoušet se být milá.“

„Přesně tak, tady můžeš být tak nemilá, jak jen chceš,“ prohodil Bengt a mrkl na ni.

Magdalena se zasmála a všimla si, jak postupně roztává.

Gunvor jí podala misku s huspeninou a Magdalena si naložila několik lžiček roztřesené hmoty na talíř.

„A že jsi tady ještě našla práci, skutečnou práci,“ poznamenala Gunvor. „Pro mladé lidi je to dneska velký problém. Většina se musí chtít nechtě odstěhovat.“

„Politikům je úplně jedno, že se půlka Švédska vylidňuje,“ pokračoval Bengt. „Máme snad žít všichni ve Stockholmu? O to snad nejde!“

Magdalena si uvědomila, že toto téma rozhovoru je tady na denním pořádku, stejně jako doma u táty a Kerstin.

„Ano, je to smutné,“ odpověděla. „Ale Christer tady přece ještě taky bydlí, ne?“

Gunvor přikývla.

„Ano. Měl štěstí a hned po absolvování policejní akademie našel stálé místo na okrsku.“

Magdalena se zadívala na školní fotografie Tiny a Christera, které visely šikmo nad sebou vedle okna. Tina s trvalou a obarvenými a pečlivě natupírovanými vlasy a Christer se světlým strništěm vousů a kulatými tvářemi.

„Tady v Hagforsu dochází každou druhou noc k vloupání do nějakého obchodu a obchodníci šílí, že s tím policie nedokáže nic udělat,“ vysvětloval Bengt a zašermoval Magdaleně před očima vidličkou. „Musíš o tom napsat, Magdo.“

Magdalena měla pramalou chuť bavit se o své nové každodennosti i o sobě samé. Místo toho si přidala trochu omáčky a zeptala se: „Je Tina pořád ještě v Göteborgu?“

„Ano, bydlí tam už devět let,“ odvětila Gunvor. „Její malý Xerxes právě slaví první narozeniny. Ale ty máš přece taky malého chlapce, že ano? Viděla jsem fotku ze křtu v novinách, ale od té doby už uplynulo několik let. V každém případě byl roztomilý jako panenka.“

Magdalena polkla a spustila.

„Jmenuje se Nils. V létě mu bylo šest. Vlastně jsem se vrátila domů i kvůli němu. Chci, aby vyrůstal v klidném prostředí, ale někdy mám pocit, že je to trochu...“

Vlastně chtěla říct „naivní“, ale nějak jí to připadalo nemístné. Místo toho pokračovala: „No, možná jsem to pořádně nepromyslela.“

„Rozhodla ses zcela správně,“ konstatoval Bengt a dodal svým slovům na důrazu několika mávnutími rukou ve vzduchu. „Zcela. Správně. Chlapec by samozřejmě neměl vyrůstat obklopen auty, výfukovými plyny a kriminalitou. Tady se všichni znají. Nic hrozného se tu neděje.“

Gunvor otáčela skleničkou v ruce, jako by o něčem přemýšlela. Potom vzhlédla.

„Dnes večer je u otce?“

Magdalena musela znovu polknout.

„Sedí v letadle, vrací se do Švédska. Byli o Vánocích v Indii, nemluvila jsem s ním od Štědrého dne.“ *Čert to vem.* Magdalena se snažila pomrkáváním zaplašit slzy. „Je to trochu – náročné. Všechno. Rozvod a tak. Odpusťte, prosím.“

Zmuchlala ubrousek a přitiskla si ho k řasám.

Bengt odložil příbor na talíř a podíval se na hodinky.

„Myslím, že už začíná *Večeře pro jednoho**,“ oznámil a vstal.

„A já postavím na kávu,“ prohlásila Gunvor a posbírala talíře. „Piješ přece kávu, Magdo?“

Magdalena přikývla a přiměla se k úsměvu.

„Ach,“ vzdychla Gunvor a pohladila ji po ruce, „všechno bude zase v pořádku – však uvidíš.“

Když Magdalena u stolu osaměla, podepřela si hlavu rukama.

Možná, pomyslela si. Možná ano.

Ernst Losjö se posadil se sklenou whisky v ruce na pohovku. Zhluboka si oddechl a ukazováčkem si uvolnil uzel na kravatě. Konečně divadlo skončilo.

Gabriella stála u okna, paže ovinuté kolem těla. Její slavnostní účes ztratil tvar a na rameno jí teď spadal dlouhý pramen vlasů.

*) *Večeře pro jednoho* (Dinner for One) – populární krátkometrážní film, uváděný v zemích západní Evropy na Silvestra (pozn. překl.)

I když už byly skoro čtyři hodiny ráno, snášely se stále do jezera tu a tam rachejtle z ohňostroje. Sjökvistovi zjevně nelitovali peněz.

Ernst přemítal, kolik zraněných a podchlazených účastníků silvestrovské zábavy skončí v průběhu noci na pohotovosti v Torsby. Tamější kolegové budou mít bezpochyby plné ruce práce.

„Je divné, že mi neodpověděla na esemesku,“ ozvala se Gabriella.

„Myslíš? Určitě má lepší zábavu, než si psát se svými starými rodiči. Kromě toho je sít v tuhle dobu určitě přetížená.“

Ernst si lokl whisky a zavřel oči.

„Myslíš, že se opila?“ zeptala se Gabriella, stále k němu otočená zády.

„Není to úplně nepravděpodobné,“ pronesl Ernst. „Brzy jí bude sedmnáct. A nejsem tak naivní, abych si myslel, že naše Hedda je v tomto bodě výjimkou.“

Gabriella se k němu pomalu obrátila. V ruce svírala zpola vypitou sklenici sektu, jejíž okraj zdobil otisk rtěnky.

„Celý podzim jsem si dělala starosti, protože seděla pořád tady ve svém pokoji, a teď mi připadá strašné, že tu není.“

„Na to si budeme muset zvyknout,“ prohlásil Ernst a zvedl se z pohovky. „Zítra se vrátí domů.“

„Ano, určitě,“ řekla Gabriella a křečovitě se usmála.

2

Tore Andersson zapnul rádio a posadil se ke kuchyňskému stolu. Zatímco na dřezu bublal a syčel kávovar, vytáhl diář, ležící na několika slevových kupónech a včerejších novinách *Värmlandsbladet*. Malá, černá knížka se otvírala jen obtížně.

Digitální teploměr, Jeanettin vánoční dárek, který stál opřený o okenní rám mezi dvěma africkými fialkami, ukazoval minus sedmnáct stupňů. Tore vzal propisku a dal se do psaní. Když skončil, skepticky si prohlédl své roztřesené klikyháky.

A to mě ve škole vždycky chválili za krasopis, pomyslel si. Ale to už bylo dávno. Před ocelárnou. Zaklapl diář, zůstal ještě chvíli sedět a křivým ukazováčkem opisoval květinový vzor na voskovaném ubruse.

Nový rok, přemítal. Ještě jeden. A teď by se měl ještě stěhovat. Opravdu případný dárek k devadesátým narozeninám v březnu.

Dopis z bytového úřadu dorazil v prvním adventním týdnu. Definitivně bylo rozhodnuto, že dům strhnou. Většina sousedů už využila různé nabídky na nové byty, ne tak ovšem Tore. Nedokázal se přimět opustit byt, který byl víc než padesát let jeho domovem. Jeho, Weřiným a dětí.

Dva čínáky, stojící přímo u lesa, zbourali už před lety. Dřívější zástavbu připomínalo jen několik pouličních lamp u starého parkoviště. Nakloněné sloupy teď nesmyslně trčely ze sněhu. Kousek opodál stála uprostřed březového hájku houpačková konstrukce, ovšem bez houpaček.

Za bezesných nocí někdy působily na Toreho tma a takřka prázdný dům tísnivě, ale za světla už tolik na samotu nemyslel, i když mu chyběl Birger, který kdysi bydlel v bytě naproti. A Gösta.

Jinak to zvládal. Jako vždycky. Byl ovšem rád, že aspoň byt nad ním je obydlený a stále do něj vcházejí a vycházejí lidé.

Kávovar ztichl.

Právě když se Tore usadil s kávou zpět ke stolu, ozval se shora mohutný rachot. Potom mužský křik a vysoký hlas, který nerosumitelně naříkal.

Tore zvedl oči ke stropu a čekal na pokračování, ale nic dalšího nepřišlo.

Hádka mezi milenci, pomyslel si. To patří k životu.

Potom se napil kávy, bezděčným pohybem si upravil župan a otevřel včerejší noviny.

Ernst Losjö se otočil v posteli, upravil si polštář pod hlavou a zavřel oči. Z řinčení skla a porcelánu dole v kuchyni mu třesla hlava.

Vzteká se? Znovu se zaposlouchal, tentokrát soustředěněji. Ano, bezpochyby. Každé zarachocení, každé prásknutí dveřmi skříňky představovalo rozzlobenou výčitku, bezeslovnou komunikaci přes několik poschodí, poselství typu *Já-tady-všechno-uklízím-sama, zatímco-ty-si-chrápeš*.

V ložnici dosud panovala tma. V ovzduší se vznášel odér alkoholu a parfému. Ernst se podíval na radiobudík. 11:03. S nechtutí přehodil nohy přes okraj postele a posadil se.

Teď se dole rozeřval vysavač. Gabriellin vztek očividně sedí hluboko, konstatoval, když slyšel, jak hubice tvrdě naráží do podlahových lišt a noh od stolu.

Ernst se nasoukal do tlustého županu barvy mořské modři, který dostal jako vánoční dárek, povytáhl rolety a vyhlédl ven. Nebe bylo jasně šedé a stále vydatně sněžilo. K Vánocům by se takové počasí hodilo, napadlo ho. Vyvolávalo by idylické, smířlivé pocity. Ale Nový rok měl v sobě něco naléhavého, vyzývavého, co mu kazilo náladu. Po klidu byla veta.

Co se stane s domem? Gabriella tady nikdy nezvládne žít sama. Ale aby tady zůstal on, to bylo stejně nemyslitelné. Nebyl to jeho dům, nikdy nebyl. Tato nemovitost byla Gabrielliným životním projektem, on sám si tady připadal spíš jako součást inventáře. A Hedda? Co bude s ní?